

ת"פ 10033/08/17 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד איהאב בן יונס חמדיה

בית משפט השלום בבאר שבע

ג' תשרי תש"פ 02 אוקטובר 2019
אוקטובר 2019

ת"פ 10033-08-17 מדינת ישראל נ' חמדיה

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - פמ"ד
	ע"י ב"כ מתמחה שניר קלימי
נגד	איהאב בן יונס חמדיה
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד מוסטפא נסאר

גזר דין

כתב האישום והשתלשלות הדין

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות באמצעות נשק קר - סכין, בניגוד לסעיף 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן כא/2, בהן הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון, בעקבות סכסוך שהתגלע בין הנאשם לבין נפגע העבירה, קטין יליד 2000, שהוא בן משפחתו המורחבת - בתאריך 28/07/17, עת חלף הנאשם ברכבו סמוך למכולת בעיר תל-שבע, בצדה ישב הקטין נפגע העבירה - עצר הנאשם את הרכב, גידף את הקטין נפגע העבירה וכשהאחרון גידפו בתגובה - יצא הנאשם מהרכב, כשברשותו סכין יפנית, באמצעותה דקר את הקטין הנפגע ארבע דקירות. בתגובה, שבר הקטין הנפגע את חלונות רכבו של הנאשם באמצעות אבן.

הקטין הנפגע פונה לבית החולים ונמצא סובל מחתך עמוק בקדמת כתף שמאל המגיע עד לכלוב הצלעות; חתך באספקט האחורי של כתף שמאל, המגיע עד המפרק; פצע דקירה מעל הסקפולה; חתך בזרוע שמאל. עוד נמצא, כי באחד מפצעי הדקירה נותר חלק מלהב הסכין. הקטין הנפגע נותח, חלק הסכין הוצא מגופו והחתכים אוחו בסיכות. הקטין הנפגע שוחרר מבית החולים לאחר שלושה ימי אשפוז.

בין הצדדים נקשר הסדר, במסגרתו תוקן כתב האישום. ההסדר לא כלל הסכמות ענשיות. במסגרת ההסדר סוכם, כי הנאשם יופנה להערכת שירות המבחן למבוגרים, כאשר בעת עריכתו הוצהר לפרוטוקול כדלקמן: "הנאשם ישלח

לקבלת תסקיר שלאחריו יטענו הצדדים לעונש. הוסכם שככל שהתסקיר יהיה חיובי, יעותרו הצדדים במשותף לעונש של 6 חדשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות בכפוף להתאמה...".

שמיעת פרשת העונש נדחתה מפעם לפעם, על מנת לאפשר השלמת הערכת עניינו של הנאשם בשירות המבחן למבוגרים ובמטרה לנסות ולשלבם בהליך טיפולי.

לאחר הגשת התסקירים בעניינו של הנאשם וחוות דעת הממונה על עבודות השירות בשב"ס - טענה התביעה, כי הערכת שירות המבחן בעניינו של הנאשם אינה חיובית (הדבר אינו מוסכם על ההגנה) ועל כן - טענו הצדדים לעונש.

מכאן גזר דין זה.

ראיות לעונש

מי מהצדדים לא הגיש ראיות לעונש בתיק זה.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות בשב"ס

לאחר שהנאשם נמנע, מספר פעמים, מלהתייצב בפני הממונה על עבודות השירות - בסופו של דבר - נאות להתייצב ונמצא מתאים לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות "ככל שירתום עצמו לעמוד בכללי המסגרת". עוד נתבקש בית המשפט להזהירו בדבר משמעות החריגה מהכללים בכל הנוגע לריצוי המאסר בדרך זו.

הערכת שירות המבחן למבוגרים

בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים, המפרטים את נסיבותיו האישיות: רווק; סיים בגרות מלאה, עובד כנהג מחפרון.

הנאשם בן למשפחה פוליגמית, כשאביו נשוי לשלוש נשים שונות.

אבי הנאשם זומן לפגישה עם שירות המבחן, אך לא מצא להגיע.

הנאשם הודה בעבירה, תוך מזעור התנהגותו.

שירות המבחן התרשם מהנאשם, כבעל עמדות נוקשות; מרוכז בעצמו.

הנאשם התקשה ליתן אומן בשירות המבחן.

הנאשם נמנע מלגלות אמפתיה ולהכיר בפגיעות שנגרמו לקטין הנפגע.

שירות המבחן התרשם, כי העבירה נעברה על רקע קשייו של הנאשם לשלוט בדחפיו התקפניים.

שירות המבחן עתר לדחות הדיון, על מנת לערוך נסיון טיפולי - שיקומי עם הנאשם.

עם זאת, הנסיון לא צלח, לאור קשייו של הנאשם לנהל שיח פתוח ובקורתי באשר לדפוסי התנהגותו ועל כן - נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית.

לפנים משורת הדין - ניתנה לנאשם הזדמנות נוספת לפנות לשירות המבחן וזאת - לאור טענת הסניגור, כי הנאשם ישתף פעולה בהליך טיפולי לאחר שנטען, בין היתר, כי עמדתו לא הובנה כיאות, לאור קושי בהבנת השפה העברית.

ברם, גם התסקיר השלישי שהוגש, לאחר שהנאשם רואין פעם נוספת, בלוויית מתורגמן לשפה הערבית (הגם ששירות המבחן מצא לציין, כי מהשיחות הקודמות עם הנאשם, עלה, כי מבין את השפה העברית ללא קושי) - נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית וזאת - לאור אי הכרת הנאשם בבעייתיות כלשהי בהתנהגותו ובשל כך - היעדר תוחלת לטיפול.

בסיום התסקיר, מצא שירות המבחן להמליץ על ענישה במסגרת מאסר קצר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות; מאסר מותנה מרתיע; פיצוי לקטין הנפגע.

טענות הצדדים

התביעה הגישה טענותיה לעונש בכתב והשלימה אותן על פה.

התביעה טענה לפגיעה בערך של שלמות הגוף, הכבוד האישי והביטחון האישי.

התביעה הדגישה צורך לגדוע תופעות אלימות עבריינית באמצעות תגובה ביד קשה.

התביעה טענה, כי במקרה דנן המדובר בפגיעה ברף גבוה, שפוטנציאל הנזק הנלווה לה היה גדול מאוד והיא העמידה את הקטין הנפגע בסיכון משמעותי.

התביעה טענה, כי תסקיר שירות המבחן מלמד על נטילת אחריות מצומצמת ביותר, כאשר שירות המבחן למבוגרים נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית. בנסיבות אלה, מוצאת התביעה את התסקיר שלילי.

התביעה טענה, כי חרף המלצת שירות המבחן - עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות לא יהיה בו כדי להוות גורם מרתיע עבור הנאשם ואף לא בעבור אחרים, כמו כן - לא יהיה בה משום גמול ראוי למעשיו החמורים של הנאשם.

התביעה ביקשה, שלא לראות בזמן שחלף מאז העבירה שיקול לקולה, שכן - התנהגות הנאשם, אשר נמנע מלשתף פעולה עם שירות המבחן, למרות בקשות ההגנה להפנותו שוב ושוב לשירות וכן - נמנע מלהתייצב אצל הממונה על עבודות השירות בשב"ס - היא שגרמה להתארכות הדיון.

התביעה עותרת להעמיד מתחם הענישה בעניינו של הנאשם בין 12 עד 24 חודשים.

לנוכח הודאתו באשמה והעדר הרשאות קודמות - ומנגד - הערכת שירות המבחן בעניינו - עותרת התביעה לעונש ברף הבינוני - נמוך של המתחם.

עוד עותרת התביעה לעונשים של מאסר מותנה; קנס; פיצוי משמעותי לקטין הנפגע.

ההגנה ביקשה לראות בהערכת שירות המבחן כחייבית וטענה, כי לא ניתן לפצל התסקיר.

ההגנה טענה, כי הנאשם עובד למחייתו וכן התארס ועומד להתחתן.

ההגנה עתרה לאמץ המלצתו העונשית של שירות המבחן ולהשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בדברו האחרון, מסר הנאשם כדלקמן:

"לא מתאים לי 6 חודשי עבודות שירות".

דין והכרעה

העבירה שעבר הנאשם חמורה ביותר.

המדובר בלא פחות מארבע דקירות, מרביתן - בפלג גופו העליון של הנאשם, כשעל פי המפורט בכתב האישום המתוקן - הגיעה אחת הדקירות עד לכלוב הצלעות, כלומר - בסמוך ללב ולריאות, שהן איברים חיוניים. גם יתר הדקירות - היו באזורים, העלולים להביא לקטילת הקטין הנפגע או לפגיעה חמורה בו.

על עצמת הדקירות ניתן ללמוד מכך, שחלק מהסכין - נותר תקוע בגופו של הקטין הנפגע.

הוסף לאמור, כי למעשי הדקירה לא קדמה התגרות משמעותית (מעבר לגידופים) ועל פי המפורט בכתב האישום המתוקן והמוסכם - הנאשם הוא שחתר למגע עם הקטין הנפגע; הוא שעצר את רכבו בסמוך אליו. יצוין, בניגוד לדברי הנאשם בשירות המבחן - הפגיעה ברכבו של הנאשם ארעה רק לאחר דקירת הקטין הנפגע, קורבן העבירה.

המעשה מצביע על כשל ערכי חמור ביחסו של הנאשם לזולת, לכבודו, לחייו ולשלמות גופו.

בית המשפט עמד, לא פעם, על הצורך להילחם בנגע האלימות הפושה בארצנו באמצעות ענישה מרתיעה, בדרך של נקיטה ביד קשה, במישור המעשה, ולא במישור הרטורי בלבד.

ראו ע"פ 4330/12 **דעאס נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים - 2012):

בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעה מפני עבירות אלימות שנועדו "לפתור סכסוכים" בכוח הזרוע. דומה כי לא ניתן להתעלם מהתפשטותו של נגע האלימות בארצנו ומההיקף הרב של עבירות מסוג זה המגיעות לפתחם של בתי המשפט. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא כי פתרון סכסוכים ראוי שייעשה על ידי פניה לרשויות החוק ולא על ידי נטילת החוק לידיים.

עוד על החומרה בענישה שיש לנקוט כלפי המעורבים בעבירות אלימות ראו ע"פ 5641/09 **מדינת ישראל נ' ברזנסקי** (פורסם במאגרים, 2010):

תופעה נוראה זו אשר פשתה בארצנו כאש בשדה קוצים מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמת חורמה

באלימות המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית. במסגרת זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. "חברתנו הפכה להיותה חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים" (ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' רייכמן ([פורסם בנבו], 7.2.2005), יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד" (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן ([פורסם בנבו], 10.11.2009)).

על בית המשפט לשוות לנגד עיניו את ענינו של נפגע העבירה, וכן לקחת בחשבון הצורך להרתיע עבריינים מפגיעה בחיי אדם ובשלמות גופו של אדם בכלל, על מנת לשמור על בטחון הציבור. ראו ע"פ 1463/09 מ"י נ' פלוני (פורסם במאגרים - 2009):

לא רק עניינו של המשיב עומד בפני בית המשפט, אלא גם עניינו של הקורבן ועניינו של הצבור כי מערכת אכיפת החוק תנקוט בצעדים ממשיים למיגור תופעת האלימות, עמה אין חברה מתוקנת יכולה להשלים. כאמור, רבים חוטאים ב"תופעת הסכינאות", ולאחר שהתרענו מפניה כה רבות, נדמה כי הגיעה העת שלא להסתפק במלות גינוי ובמסרים חינוכיים צופים פני עתיד, אלא לנקוט ביד קשה כלפי העבריינים בתחום זה, ואם בדרך זו תימנע ולו פגיעה אחת בחיי אדם, דיינו.

עוד ראו, לעניין זה, פסקי הדין ע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים - 2005); ע"פ 3277/10 אגבריה נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים - 2011); ת.פ. 18534-05-11 מדינת ישראל נ' וקנין (פורסם במאגרים - 2011).

לעניין קביעת מתחם הענישה הראוי, תובא, להלן, סקירת פסיקה, אשר מתייחסת לעבירות שונות, בנסיבות דומות:

· בגזר הדין ע.פ. 4467-07-13 **מדינת ישראל נ' בוחבוט**, העמיד בית המשפט את עונשו של מי שפצע אחד באמצעות פטיש וגרם לו חבלת ראש, חתך בקרקפת ושבר באף, לעונש בן 9 חודשי מאסר, לצד ענישה צופה פני עתיד, קנס ופיצוי לנפגע העבירה בסך 25,000 ₪. בפסק הדין ע"פ 29393-11-17 **בוחבוט נ' מדינת ישראל**, דחה בית המשפט המחוזי את ערעור הנאשם והותיר את כל רכיבי גזר הדין בעינם, למעט רכיב הקנס. גם בית המשפט העליון אישור את גזר הדין - ראו ע"פ 4454/18 **בוחבוט נ' מדינת ישראל**;

· בפסק הדין ע.פ. 70115/08 **מדינת ישראל נ' נוראל** (פורסם במאגרים - 2008) קיבל בית המשפט המחוזי בתל-אביב, בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים, הרכב אב"ד כב' ס.ג. (כתוארה אז) השופטת ד' ברלינר, ערעור המדינה והוחמר עונשו של מי שפצע בעל קיוסק באמצעות בקבוק זכוכית אותו ניפץ על

ראשו, לעונש מאסר בפועל בן 20 חדשים, תוך שבית המשפט מצין, כי בשבתו כערכאת ערעור, אינו ממצה את חומר הדין;

· בפסק הדין ע.פ. 4884/06 **רשואן נ' מדינת ישראל** (2007) העמיד בית המשפט העליון את עונשו של מי שפצע אחר באמצעות בקבוק בירה שבור לעונש מאסר בן 3 שנים בפועל, חרף היותו צעיר, כבן 19 שנים;

· בגזר הדין ת.פ. 41932-09-14 **מדינת ישראל נ' טקלדרגיש** (2015) נדון נאשם אשר פצע אחר באמצעות חפץ חד, לעונש מאסר בפועל בן 13 חדשים. באותו מקרה, קבע חברי, כב' השופט ד' בן טולילה, מתחם ענישה שינוע בין 10 ל- 28 חדשים מאסר בפועל בגין עבירות דומות, וראו הנימוקים שם;

· בגזר הדין ת"פ 51336-03-16 **מדינת ישראל נ' טלקר** (2016), נדון נאשם, שתקף אחרת ופצע אותה, בכך שהפילה לרצפה והטיח אבן בראשה שלוש פעמים, תוך גרימת חתך בקרקפת, אשר טופל בחדר המיון, לעונש מאסר בפועל בן 23 חדשים. באותו מקרה, נקבע מתחם ענישה שינוע בין 14 עד 42 חדשי מאסר. יצוין, כי באותו מקרה לא נגרם נזק ארוך טווח לנפגעת העבירה;

· בגזר הדין ת"פ 24509-09-13 **מדינת ישראל נ' אבוהני** (פורסם במאגרים - 2015), נגזר דינו של נאשם שפצע אחר בראשו, כשהוא אוחז בחפץ חד וגרם לו לחתך בקרקפת שהצריך תפירה בבית חולים, לעונש מאסר בפועל בן 8 חדשים. בנוסף לעונש המאסר בפועל, הושתו במקרה זה קנס בסך 2,500 ₪ ופיצוי לנפגע העבירה בסך 10,000 ₪. ערעור ההגנה לבית המשפט המחוזי (עפ"ג 38201-08-15 **אבוהני נ' מדינת ישראל** - 2015) נדחה, תוך שבית המשפט מצין, כי המעשה "מצוי ברף הגבוה של אלימות ברוטלית ומסוכנת" וכי מתחם הענישה שנקבע שם - בין שישה ועד שמונה עשר חדשי מאסר בפועל - משקף איזון ראוי. ההגנה הגישה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון. בפסק הדין רע"פ 8699/15 **אבוהני נ' מדינת ישראל**, דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור מטעם ההגנה. בית המשפט העליון קבע:

אוסף, למעלה מן הנדרש, כי אין מקום לקבל את טענותיו של המבקש, גם לגופו של עניין. המבקש ביצע מעשים חמורים על-פי כל אמת מידה, באשר הוא פצע באכזריות את המתלונן בראשו...

משאלה הם פני הדברים, בדין גזר בית משפט השלום על המבקש עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח, ואין כל הצדקה, בנסיבות דנן, להמיר את העונש למאסר שירוצה על דרך של עבודות שירות.

· בגזר הדין ת"פ 7637-10-17 **מדינת ישראל נ' אבו ריאש** (2018- פורסם במאגרים) נדון נאשם, אשר דקר קטינה כבת 17 שנים בידה, לאחר שנכנס לחדר בו שהתה במלון - לעונש מאסר בפועל בן 18 חודשים. זאת, במסגרת מתחם ענישה שנקבע בין 18 עד 30 חודשים.

בשים לב לפסיקה שהובאה ותוך התאמתה למקרה המסוים, בו נערך שימוש בנשק קר מסוג סכין יפנית ונגרמו מספר פציעות חמורות ומסוכנות, לרבות בקרבת איברים חיוניים - פציעות שהצריכו ניתוח הקורבן לצורך הוצאת חלק הסכין מגופו ואיחוי הקרעים - קובע בית המשפט מתחם הענישה הראוי, במקרה דנן, כך שינוע בין מאסר בפועל למשך שנה ועד שנתיים.

אשר לנפקותו של הסדר הטיעון, כפי שהוצהר בין הצדדים:

לאחר עיון בתסקירים שהוגשו - קשה לטעון, כי מאן דהו עשוי לפרש המלצות שירות המבחן בעניינו של הנאשם כחיוביות.

כאמור לעיל, מצא שירות המבחן את הנאשם כמי שמחזיק בעמדות נוקשות, מרוכז בעצמו, מתקשה לגלות אמפתיה לקטין הקורבן; מתקשה לשלוט בדחפיו התקפניים; אינו פתוח לניהול שיח ביקורתי באשר לדפוסי התנהגותו.

הוסף לאמור, ניסה הנאשם להוליך בכחש את בית המשפט, כאשר טען, כי העדר התאמתו לשילוב בהליך טיפולי נבעה מקושי בשפה העברית, כאשר הוברר - כי הנאשם אינו סובל מקושי כאמור (יצוין, כי גם בית המשפט התרשם כך מהנאשם). הא-ראיה, שגם לאחר שהופנה הנאשם בפעם השלישית לשירות המבחן - ורואין בלווית מתורגמן - חזר באופן מדויק על עמדותיו הקודמות.

שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית.

למעשה, נתלה הסניגור בטענותיו בהמלצתו הסופית של שירות המבחן, להשית מאסר וריצוי בדרך של עבודות שירות. ברם, זו המלצה ענשית בלבד, שהיא נפוצה בתסקירים מסוג זה ולגבי נפקותה כבר נקבע, לא פעם, בפסיקה, כי שירות המבחן רואה לנגד עיניו, כשיקול עיקרי את האינטרס האישי של הנאשם, להבדיל מהאינטרס הציבורי. אך להערכתו של שירות המבחן, כפי שחזרה בשלושה תסקירים שונים - מכילה פרוגנוזה שלילית, כאשר הלכה למעשה, אין שירות המבחן מוצא סיכוי לשיקומו של הנאשם.

בנסיבות אלה - בהתאם להסדר עצמו, לא תחול ההסכמה הענשית שנקשרה בין הצדדים.

כמובן - אין בכך, שהנאשם נמנע מלהשתלב בהליך טיפולי, כדי להביא בהחמרת עונשו; אך לא ניתן לטעון - כי זכאי להקלה המשמעותית, שסוכמה במסגרת ההסדר, כאשר ביטא שוב ושוב עמדות, שלא אפשרו שילובו בהליך טיפולי - שיקומי.

אשר לקביעת עונשו של הנאשם במסגרת המתחם - בהעדר נתונים על הסתבכויות קודמות ולאור הודעתו של הנאשם באשמה; כמו גם היותו צעיר - יועמד עונשו על הצד הנמוך של המתחם.

אשר לטענה בנוגע לחלוק הזמן - כתב האישום הוגש בסמוך למעשי העבירה. בית המשפט מקבל טענות התביעה, כי הימשכות הדיון - נבעה, בעיקרה, מהתנהלות הנאשם, אשר ניתנו לו, לבקשת ההגנה, מספר הזדמנויות לשתף פעולה עם שירות המבחן והוא נמנע מלעשות כן, כמו גם - נמנע, מספר פעמים, מלהתייצב אצל הממונה של עבודות השירות בשב"ס. בכל פעם - הביא הדבר לדחיית הדיון. בסופו של דבר, נותר ספק של ממש, האם התכוון הנאשם כלל לשתף פעולה עם שירות המבחן.

בנוסף, לאור הדברים שמסר בדברו האחרון - ביחד עם אי התייצבותו לפני הממונה והתנהלותו אצל הממונה כאשר מצא, בסופו של דבר, להתייצב - מוצא בית המשפט, כי הנאשם כלל אינו בעל המוטיבציה הנדרשת לצורך ריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות.

מכל מקום - בהעדר פרוגנוזה שיקומית - לא נותר לבית המשפט אלא לגזור עונשו של הנאשם במסגרת מתחם הענישה, שאינו מאפשר כלל דיון בשאלת המרת המאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בית המשפט מקבלת גם עתירותיה הנוספות של התביעה, להשית על הנאשם עונש מאסר מרתיע צופה פני עתיד וכן לחייבו בפיצוי משמעותי לקורבן העבירה. בנסיבות העבירה דנן - אין בית המשפט מוצא להשית קנס.

לעניין הפיצוי, ישים בית המשפט לנגד עיניו הנזקים הקשים, שנגרמו לקטין הנפגע, לרבות הניתוח שעבר ומשך אשפוזו בבית החולים. בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון - לנוכח אופיו של הפיצוי, כסעד בעל אופי אזרחי במסגרת המאטריה הפלילית, אין נפקות לשאלת יכולתו הכלכלית של הנאשם. ר"ע"פ 5761/05 **מג'דלאוי נ' מדינת ישראל**; רע"פ 2174/11 **לוזון נ' מדינת ישראל ואח'** (פורסמו במאגרים), אך מעבר לנדרש יצוין, כי כפי העולה מטיעוני הצדדים מהערכות שירות המבחן למבוגרים - עובד הנאשם למחייתו, מזה תקופה לא קצרה, ולעת הזו - אינו מפרנס משפחה, כך שהוא גם בעל יכולת לשלם פיצוי.

לאור כל האמור - דן בית המשפט את הנאשם לעונשים כדלקמן:

א. 12 חודשים מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס;

ב. 12 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י';

ג. 8 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג עוון בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י';

ד. פיצוי לנפגע העבירה, ע.ת.1 בכתב האישום, בסך 15,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-10 שיעורים שווים ורצופים, החל מיום

01.01.2020 ובכל 01 לחודש שלאחר מכן. לא יועבר אחד התשלומים במועד - תעמוד היתרה לפירעון מידי.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, ג' תשרי תש"פ 02 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים.